

ΟΙ ΕΜΠΟΡΟΙ ΚΑΙ Η ΠΕΛΑΤΕΙΑ ΤΟΥΣ ΣΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ

Γιατί οι Έμποροι μας δεν προσπαθούν να έχουν πελάτες στο εξωτερικό; Αφτό τό ζήτημα είναι νομίζω κάμποσο σημαντικό γιά τόν έμπορικό μας κόσμο και γι' αυτό θέλω να τό ξητάσω σήμερα μέ τήν έλπίδα πώς μπορεί να γίνη κάτι καλό.

Κάθε Έμπορος σέ όλα τά μέρη του κόσμου κοιτάζει να συγκρίση τό μαγαζί του δσο μπορεί καλύτερα γιά να τραβήξη πελατεία. Τά έξοδα γιά τό συγκρίσμα αφτό είναι βαρριά, μα έχουνε να γίνουνα, γιατί σήμερα χωρίς ρεκλάμα δουλειά δε γίνεται. Ο σκοπός τώρα είναι, μιάς και γίνανε τά έξοδα, μιάς κ' έχουνε να βαστούνε μεγάλη ύπαλληλία, να προσπαθήσουνε να τραβήξουν πελάτες και από άλλα μέρη. Γι' αφτούς έξοδα δε γίνονται άλλα, παρά τυπωτικά καταλόγων και ποστιάτικα. Στέλνουνε λοιπόν τούς καταλόγους τους και πολλές φορές μικρά δείγματα σ' ένα σωρό κόσμο, όχι μόνο στις έπαρχίες μα και στο εξωτερικό. Θα μέ ρωτήσετε, βγαίνει τίποτες απ' αφτή τή δουλειά; Για να τό κάνουν, και βεβαιότατα.

Αφτή ή μέθοδος είναι πιδ διαδεδομένη στην Αγγλία. Ο Αγγλος ή Έμπορος είναι ή πιδ καπάτσος στη δουλειά του. Γιατί τήν παίρνει στα σοβαρά κ' έτσι γίνεται Έμπορος στην αληθινή σημασία τής λέξης. Αφτοι στέλνουνε τούς καταλόγους τους σέ όλες τις γωνιές του κόσμου που υπάρχουν Αγγλοι, και οι στατιστικές του Αγγλικού ταχυδρομείου που λένε τόν αριθμό των ταχυδρομικών δεμάτων που στέλνονται κάθε χρόνο φανερώνουν καθαρά πόσο αφτή ή δουλειά πλερώνει τις διέφθουσες του κόσμου βέβαια βρίσκουνε σέ καταλόγους Συλλόγων, Έμπορικών Έταιριών και σέ άλλα λογής βρετήρια που ξέρουν αφτοι πώς να βρούν.

Τώρα τί κάνουν οι δικοί μας Έμποροι στην Ελλάδα; Μιλώ γιά κείνους που πουλούν πραμάτιες που γίνονται στον τόπο. Παραπονιούνται βίβαια πάντα που δεν υποστηρίζουμε τή βιομηχανία μας. Αλλά σκέφτηκαν ποτέ να τή σπρώξουν πιδ έξω από τήν Ελλάδα όπου υπάρχουν και περισσότεροι Ρωμιοί; Ποιός ποτέ καπνουτζής σκέφτηκε να στείλη πακετάκια 6 ή 12 τσιγαρέτων στους έξω Έλληνες γιά δείγμα; Θα μου πητε, και δεν έπρεπε να ξέρουν κείνοι που φέβγουν από τόν τόπο μας, πώς έχουμε καλό καπνό; Ναι, αλλά ένας Έμπορος δε τκέπτεται με αφτό τόν τρόπο. Α δέ δουλέψης σ' αφτό τόν κόσμο πεινάς, γίνεσαι κακομοίρης, και ή τόπος σου καταντάν να μουφλουζέψη. Αλλ' ως έλθουμε στις πραμάτιες που βγαίνει ή τόπος. Κάνουν κολώνια, μερικοί μάλιστα πολύ καλή— έστειλε κανείς δείγμα στην Τουρκία ή άλλοι; Μα μήπως κείνοι που κάνουνε τις ώραϊες φανέλλες γιά φορεσιές, που κοστίζουν πολύ λιγώτερο από τις Έγγλέζικες, μα που σās βεβαιώ φοργιούνται επίσης καλά; Μήπως κείνοι που κάνουνε τόσο ώραϊα μεταξωτά σαν τή Καρασταμάτη, τα ώραϊα κείνα παπούτσια που μοιάζουν Παριζιάνικα στο φτιάξιμο μα όχι όμως και στην τιμή— και τόσα άλλα πράγματα που κάνουνε στον τόπο μας και που τώρα δε θυμάμαι; Ο Ρωμιοός είναι περισσότερο πατριώτης από κάθε άλλονα— τουλάχιστο στα βρίσκεται στο εξωτερικό— και φυσικά λιγάκι κέντημα θα είχε πολύ καλό αποτέλεσμα.

Αφτή ή δουλειά γιά να πετύχη, είναι αλήθεια, παραπανιστά έξοδα δε χρειάζεται, βεβαιότατα όμως θέλει κάποτε προσοχή και τάξη. Τα γράμματα πρέπει ν' απαντιούνται γρήγορα, οι πραμάτιες να πακετίνονται με προσοχή, και πάντα να στέλνουνται οι καλύτερες. Γιατί κοντά σέ κείνον που παραγγέλνει, θα πήρη κι' ή φίλος του και άλλοι, και όλη αφτή ή χρυσή δουλειά γίνεται χωρίς προμήθεια και με τόν παρᾶ μπροστά όταν οι Έμποροι τό θελήσουν. Θα μου πητε, και που να ξέρουν οι Έμποροι μας οι κακομοίρηδες τα όνοματα και τις διέφθουσες τόσου κόσμου; Μα οι πρόξενοι μας τί κάνουν; Η σπουδαιότερη δουλειά τους είναι να φροντίζουνε γιά τή διάδοση τής παραγωγής του τόπου, και είμαι βέβαιος πώς όλοι τους πρόθυμα θα έδιναν κάθε πληροφορία.

* *

Αφού οι Έμποροι μας δε δείχνουν κανένα ενδιαφέρο γιά ν' αποκτήσουν πελατεία στο εξωτερικό, ως δούμε τουλάχιστο ή δείχνουν καμιά προθυμία αν κανέναν τούς ζητήση να του στείλουν πραμάτιες.

Γι' αυτό τό ζήτημα κάτι ξέρω, γιατί ζω κάμποσα

χρόνια στο εξωτερικό, και φίλοι μου, κ' εγώ ή βίος, πολλές φορές ζητήσαμε από τούς Έμπορους μας να μας στείλουν πράγματα, σαν καπνό, παπούτσια, φρούτα ζαχαρωμένα, κολώνια, κρασί, έληδες, μεταξωτά και άλλα άκόμα. Λυπάμε πολύ που δεν μπορώ να σās πω πώς είμαστε ένθουσιασμένοι με τις αποστολές τους. Αταξία στην έλληλογραφία, άπροσεξία στο πακετάρισμα— άχ αφτή ή άπροσεξία προπάντων που δείχνει άνθρωπο που δεν κοιτάζει σοβαρά τή δουλειά του! Αφτή ή άπροσεξία μου κάταστρεψε πολλά τσιγαρέττα, μου λάδωσε ένα ώραϊότατο ζευγάρι κόκκινα παπούτσια που έφτανε τυλιγμένα μόνο με ένα στρατσόχαρτο. Μου έκαμα να λάβω αντί μιά παραγγελία κολώνιας, ένα κουτί άδειανό! Η κολώνια είχε πάρει δρόμο γιατί ή κύριος Έμπορος λησμόνησε, καθώς μου έγραψε, να βάλη ροκανέδια μεταξύ του τενακεδίνιου και του ξύλινου κουτιού. Έλαβα πολλές φορές παπούτσια ένα και δυο πούντους μικρότερα, κρασί που ζύνησε σέ λίγο καιρο, φρούτα ζαχαρωμένα που φτάσανε σαλάτα, και, και, και! Μ' όλα αφτά τούς λογαριασμούς πάντα τούς πλέρωσα ταχτικά. Τους τα έψαλα όμως σέ κάθε περίπτωση και σέ δυο τρείς μάλιστα είπα να μη μου ξαναστείλουν. Νομίζετε πώς αφτοι οι Κύριοι άπαντήσανε; Να μου πούν πώς θάναι πιδ προσεχτικοί άλλη φορά και ή θέτε και μερικά κομπλιμέντα; Μπα, τίποτα. Ούτε χαμπαράκι πήραν που τούς παράτησα. Προσβληθήκανε βλέπετε οι κύριοι. Τώρα γιά να καταλάβετε καλύτερα τό ζήτημα, ακούστε τί θα έκανε ένας Αγγλος Έμπορος στη θέση τους. Πρωτ' απ' όλα θα γύριζε τούς παράδες γιά τή χαλασμένη πραμάτια του. Έπειτα θα έγραφε ένα, δυο, τρία γράμματα γιά να με παρακαλέση να τόν ξαναδοκιμάσω ως που βέβαια θα τό κατόρθωνε, αφού φυσικά χρειάζουμαι τις πραμάτιες του. Αφτή ή άταξία κ' ή άπροσεξία δε μ' άπελπίζει πώς οι Έμποροι μας είναι άνίκανοι σ' αυτή τή δουλειά. Ούτε παραδέχουμαι κείνο που λένε μερικοί, δηλαδή πώς οι Ρωμιοί είναι φυσικά άτσάλοι και ταμπέληδες. Αν ήταν έτσι δε θα προόδεθαν στο εξωτερικό που έχουνε μάλιστα να πολεμούν όλοένα με πλούσιους και ζυνητούς Έμπορους. Τό μόνο που μας λείπει είναι σοβαρότης στη δουλειά που καταπιανόμαστε. Όταν τό καλοσκεφτούμε αφτό γινομάστε άλλοι άνθρωποι.

Ο βιομηχανος και ή Έμπορος είναι ή δύναμη σ' ένα κράτος, και αν ή Αγγλία είναι σήμερα μεγάλη και δυνατή, στους Έμπορους της τό χρωστάει. Αφτοι όμως είπαμε είναι Έμποροι αληθινοί που δε ντρέπονται αλλά υπερηφανέδουνται γιά τή δουλειά τους. Ας τούς μιμηθούνα οι δικοί μας και στην πραχτικότητα και στην έγνεργεια και προπάντων στην τάξη και θα δούνα πώς σιγά σιγά όχι μόνο στην τάξη τους θα κάνουν καλό παρά θα γίνουνα αίτια να προοδέψη και πλουτήση και ή τόπος.

ΕΞΗΝΗΤΕΜΕΝΟΣ

(Από τήν «Οικονομική Ελλάδα» αριθ. 27)

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Φίλε «Νουμά»,

Διάβασα τ' άρθρο του κ. Ν. Βέη στο φύλλο σου αρ. 150. Έπειδή εγώ είμαι γέρος κι' ή κ. Βέης άκόμα παλικάρι, ως μου τό παραδέλεψε αν του υποβάλω με όλο τό θάρρος μιά συμβουλή. Δύναμη σ' ή, τι γράφεις δε χερρίζουν τα βαριά τα λόγια, παρά ή υσία. Έτσι αφού ή κ. Βέης έφερε τα επιχειρήματα του κι' άπόδειξε τή θεωρία του κ. Καμπούρογλου λάθος, έκαμα ή, τι άπαιτούσε ή επιστήμη, και τό θέμα του δεν τό κλιτέρεψε με λόγια καθώς φορκαλέας άμαθείας ή άνόητον τόλμημα (και μερικά άλλα που κλυτέρα να μην τα ξεστομάσουμε ζανά). Τό χειρότερο μελίστα. Γιατί τα βαριά τα λόγια σημάζουν πάθος, και τό πάθος άφινει έντυπωμά μεροληψίας κι' άδικίας. Ο μόνος σωστός κανόνας σ' επιστημονικά συζήτηση— και κάθε συζήτηση— είναι να γράφεις γιά τόν αντίθετό σου με τρόπο έτσι σαν όταν του μιλάς; ναν του λες τήν αλήθεια, όμως ναν του τή λες ήμερα κι' άρχοντικά. Τα βαριά

τά λόγια λέγουνται μοναχά σ' άγροίκους και συκοφάντες ανθρώπους καθώς τό Μιστριωτο-Χαντζιδάκι που τήν πυχυδεροσύνη τους μόλις ή βουκέντρα τους τή διαπερνά. Δεν ξέρω ή κ. Καμπούρογλου ναν τούς μιάζει. Δηλαδή, είχα κάποτε τήν τιμή ναν τότε γνωρίσω, κι' είμαι βέβαιος πώς κάθε άλλο παρά τούς μιάζει.

Έπειδή καμκρώνω πολύ τήν επιστήμη και τή δουλιά του κ. Βέη, γι' αφτό θάρρεψα με όλο τό σέβας ναν του πω τα λίγα αφτά και φιλικά μευ λόγια.

Κ. Τεθαρίκης

ΕΚ ΣΤΟΜΑΤΟΣ ΝΗΠΙΩΝ...

Φίλε κ. Συντάχτη,

Άκουσα μιά κουβεντούλα προχτές τό βράδι, και σου τή στέλνω γικτι θορού πώς κάτι μπορεί να βγει απ' αυτή.

Κουβεντιάζε ένας πκτέρας με τό παιδάκι του, έξη χρονών αγόρι.

— Τραβήξου στο πεζοδόρμι, παιδί μου, έρχεται ή ζυμζα...

— Πουναί τη πκτέρας

— Νά, δε βλέπεις τα φωτά της;

— Ναι, τα βλέπω... Βλέπω ένα φώτο από μακριά.

Τήν όνομαστική κική που άκουσα από τό στόμα του μικρού παιδιού δεν τήν έχω δετ άκόμα πουθενά γραμμένη, έλπίζω όμως μιά μέρα, και πολύ γλήγορα, να τήν ιδώ.

Η λέξη βγήκε από τό στόμα του παιδιού και παραδόθηκε στο έθνος— έγινε χτήμα του από τή στιγμή που τάβιθα χείλια τήν προφέρανε.

Πρόθυμος
Φίλος του «Νουμά»

Ο ΚΑΔΜΟΣ... ΓΛΩΣΣΟΠΛΑΣΤΗΣ !!

Φίλε «Νουμά»,

Από τήν «Εστία» τής περασμένης Δευτέρας μαθαίνω πώς ή Κάδμος έφτιασε τήν έλληνική γλώσσα. Σπουδαία ανακάλυψη αυτή τής «Εστίας» γικτι ίσχυε τώρα ή παράδοση μας έλεγε πώς ή Κάδμος κουβάλησε στη ράχη του τα γράμματα από τή Φοινίκη, όχι όμως πώς έφτιασε και γλώσσα. Αν έχει άλλες πληροφορίες ή «Εστία» έπρεπε να μην τις έλεγε τώρα, αλλά ναν τις άνακοίνωνε στο Αρχαιολογικό Συνέδριο γιά να μην έμενε ή σπουδαία ανακάλυψη της δίχως άμοιβή.

Δικός σου
Καδμίτης

ΜΩΣΑΓΚΑ

*Από τούς μύθους 'Ιθάνα Κριλόφ.

ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΕΤΡΑ ΚΑΙ ΛΙΘΑΡΙ

Μιά Διαμαντόπετρα χαμένη
Σ' έρημο δρόμο είναι πεσμένη
Μά, κατά τύχη της καλή,
Τη βλέπει ένός έμπόρου μάτι
Κ' ίσια στής χώρας τό παλάτι
Τρέχει, τήν ή άκριβοπουλεί
Και στο χρυσάφι βουτηγμένη
Στιλίζει ως τώρα ή ξεπεσμένη
Τό στέμμα τό βασιλικό...

Του δρόμου κείνου ένα λιθάρι
Τής διαμαντόπετρας τή χάρη